

בבית המשפט העליון

בש"פ 5889/20

לפני: כבוד השופט נ' סולברג

המבקש: זידאן ריצ'ארד

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי
בחיפה מיום 10.8.2020 בת"פ 50928-10-17 שניתנה על ידי
כבוד השופט מ' רניאל

בשם המבקש: עו"ד יוסף ח'ורי

החלטה

1. ביום 13.5.2020 הורשע המבקש בבית המשפט השלום בחיפה (ת"פ 50928-10-17), על-פי הודאתו, בביצוע עבירות של מעשה מגונה, פגיעה בפרטיות וניסיון לפגיעה בפרטיות, וכן בשיבוש מהלכי משפט. על-פי העובדות המפורטות בכתב האישום, שנחלק לשני אישומים, המבקש צילם נשים כשהוא מתמקד באבריהן המוצנעים (מעל לבגדיהן), ללא ידיעתן או הסכמתן, באמצעות שימוש במכשיר הטלפון הנייד שלו. בחלק מן המקרים, בעוד הוא מצלם, הגדיל המבקש לעשות, והוסיף לבצע מעשים מגונים שונים – לעתים הוציא את איבר מינו ושפשף אותו בידו; לעתים הצמיד את איבר מינו לישבן של הנשים ללא ידיעתן או הסכמתן והתחכך בהן; לעתים צילם את הנשים מתחת לחצאיתן.

2. בית משפט השלום (השופטת הבכירה א' קנטור) גזר את דינו של המבקש לצו מבחן לתקופה של 24 חודשים, שבמהלכה ימשיך בטיפול שהתווה לו שירות המבחן, ולמאסר על-תנאי לתקופה של 8 חודשים למשך שלוש שנים. כמו כן חויב המבקש בתשלום פיצוי למתלוננת באישום הראשון בסך של 1,500 ₪ (רוב רובן של העבירות

בוצעו ללא ידיעתן של המצולמות; רק במקרה אחד היתה מתלוננת, והוא זה שהוביל לגילויים של הצילומים הרבים המתעדים את העבירות). על גזר הדין הגישה המדינה ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה (ע"פ 55500-06-20); הערעור עתיד להישמע ביום 15.10.2020.

3. במקביל להגשת הערעור, פנתה המדינה לבית משפט השלום בבקשה להוצאת צו פיקוח, בתנאים שונים, נגד המבקש, למשך שלוש שנים (פע"מ 38394-06-20), בהתאם להוראת סעיף 12 לחוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, התשס"ו-2006 (להלן: חוק הגנה על הציבור). לענייננו רלבנטית בקשת המדינה, להגביל את המבקש מלהשתמש בתחבורה ציבורית. בית משפט השלום דן בבקשה (השופטת הבכירה א' קנטור) והורה על מתן צו כאמור למשך שנתיים, בתנאים מקלים ביחס לאלו שביקשה המדינה. בכל הקשור להגבלה על נסיעה בתחבורה ציבורית, נקבע כי "לא מצאתי לנכון להורות על הגבלת תנועה בתחבורה ציבורית, שכן העבירות לא נעברו במסגרת נסיעה בתחבורה ציבורית".

4. על החלטת בית משפט השלום הגישה המדינה ערר לבית המשפט המחוזי, ודיון בו התקיים ביום 10.8.2020. בתום הדיון החמיר בית המשפט המחוזי (השופט מ' רניאל) את תנאי צו הפיקוח, ובתוך כך קבע כדלקמן: "אני מקבל את טענת העוררת שהגם שהעבירות לא בוצעו בתחבורה ציבורית, אלא במקום ציבורי אחר, שהוא מאפייה, יש למנוע מהמשיב [המבקש – נ' ס'] שהייה ביחד עם נשים במקומות ציבוריים. על כן, אני מקבל את הערר בענין זה וקובע למשיב מגבלה על נסיעה בתחבורה ציבורית – אוטובוסים, רכבות או מוניות שרות, אך לא מוניות בנסיעות מיוחדות – בנוכחות נשים, ללא ליווי של בגיר המודע לעבירה אשר יאושר ע"י קצין הפיקוח".

5. מכאן הבקשה שלפני, המתמקדת, כדברי המבקש, "אך בהחלטת כב' ביהמ"ש קמא ביחס לאיסור שימוש בתחבורה ציבורית, אלא בליווי בגיר" (ההדגשה במקור – נ' ס'). המבקש טוען כי בשל התקדמות בהליך השיקום שבו החל, הוחלט לשחררו ממסגרת הוסטל סגורה, ולהעבירו לטיפול יום למשך שלושה ימים בשבוע בפיקוח ואישור שירות המבחן. עוד נטען, כי המבקש מצא מקום עבודה שיעסיק אותו, ושכר דירה בקרבה למקום העבודה וההוסטל. לטענת המבקש, התנאי שנקבע בהחלטת בית המשפט המחוזי ימנע את הגעתו למקום העבודה וההוסטל, ויפגע בהליך השיקום.

6. דין הבקשה להידחות. בפתח הדברים ראוי להעיר, כי הבקשה מעוררת שאלה בדבר סמכות בית משפט זה לדון בבקשת רשות ערעור ב'גלגול שלישי' על הטלת צו פיקוח לפי חוק הגנה על הציבור. סעיף 23(2) לחוק מקנה זכות ערר, אך שותק באשר לאפשרות להשיג על ההחלטה בערר ב'גלגול שלישי'. שאלה זו טרם הוכרעה בפסיקה. במקרים קודמים שבהם נדונו בקשות רשות ערעור מעין אלו, נקבע כי הן אינן עומדות באמות המידה המחמירות למתן רשות ערעור ב'גלגול שלישי' (שאלה בעלת חשיבות משפטית, ציבורית, או אחרת, החורגת מנסיבותיו הקונקרטיות של העניין); ממילא לא נדרש היה להכריע בשאלת הסמכות במישור הפורמלי (בש"פ 2703/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (19.6.2014); בש"פ 2493/14 פלוני נ' מדינת ישראל (13.4.2014); בש"פ 1428/13 משה נ' מדינת ישראל (30.4.2013)). גם בעניינינו-אנו, כפי שאפרט להלן, סבורני כי אין הצדקה ליתן רשות לערער, ועל כן אינני נדרש להכריע בשאלת הסמכות. יחד עם זאת, בשים לב לעמדת המדינה בסוגיה זו, שלפיה יש לאפשר הגשת בקשות רשות ערעור מעין אלה (ראו בש"פ 2703/14, פסקה 3), אשוב ואעיר כי מן הראוי שהדבר יוסדר בחקיקה (ראו דברי בבש"פ 1048/15 פלוני נ' מדינת ישראל (15.2.2015); מאז חלפו למעלה מחמש שנים ומענה חקיקתי – אין. אשוב על קריאתי לתיקון; אולי הפעם לא תשוב ריקם).

7. כאמור, הנדון דין אינו בא בגדר אותם מצבים חריגים שבהם תינתן רשות ערעור ב'גלגול שלישי'. המבקש חוזר בבקשתו על הטענות שהועלו על-ידו בבית המשפט המחוזי – טענות שנדונו והוכרעו לגופן, באופן מפורט ומנומק. טענות המבקש אינן חורגות מענייני הפרטני, והוא אף אינו מתיימר להציגן ככאלה. גם לגופם של דברים אין הצדקה להיעתר למבוקש. אכן, יש בתנאי שקבע בית המשפט המחוזי משום הכבדה מסוימת על המבקש. זה טבען של מגבלות – הן מגבילות, מכבידות, יכול שהמבקש יאמר מציקות. העבירות שבהן הורשע המבקש לא נעברו אמנם בתחבורה ציבורית, אך הן נעברו במרחב הציבורי. כאמור, בחלק לא מבוטל מן המקרים המבקש לא הסתפק בצילום בלבד, והוסיף לבצע מעשים מגונים שונים בנשים שנמצאו בקרבתו. יש אפוא יסוד לחשש, שלפיו תחבורה ציבורית תשמש עבור המבקש (אם יסע בגפו) קרקע פורייה למקרים דומים נוספים.

8. אין מנוס אפוא מהותרת המגבלות שנקבעו על כנן. כך מצד האינטרס הציבורי – הגנה על נפגעות פוטנציאליות מפני הישנות המעשים; כך מצד האינטרס של המבקש – להרחיקו מן העבירה, שלא יבוא חלילה, לא לידי ניסיון ולא לידי ביזיון.

9. סוף דבר, הבקשה נדחית.

אין צו להוצאות.

ניתנה היום, ז' באלול התש"ף (27.8.2020).

ש ו פ ט